

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

Satan begon al bij het begin van de geschiedenis van de mensheid met zijn pogingen om de mens te misleiden. Hij had de engelen in de hemel tot rebellie opgehitst en wilde nu de bewoners van de aarde ertoe overhalen om samen met hem de strijd tegen Gods heerschappij aan te binden. Adam en Eva waren volmaakt gelukkig toen ze Gods wet gehoorzaamden en dit feit weerlegde voortdurend de leugens die satan in de hemel had verspreid. Hij beweerde niet alleen dat Gods wet onderdrukkend was, maar ook dat ze in strijd was met het welzijn van Zijn schepselen. Satans afgunst werd bovendien aangewakkerd wanneer hij het paradijs zag dat God voor het zondeloze paar had bereid. Hij besloot hun val te veroorzaken, zodat hij, wanneer hij hen van God had gescheiden en hen onder zijn heerschappij had gebracht, ook de aarde zou bezitten en hier zijn koninkrijk kon oprichten om tegen de Allerhoogste te strijden.

Als satan zich in zijn ware gedaante had laten zien, zou hij onmiddellijk zijn afgewezen, want Adam en Eva waren voor deze gevaarlijke vijand gewaarschuwd. Hij werkte echter in het geheim en hield zijn opzet dan ook voor hen verborgen om zijn doel beter te kunnen bereiken. Hij heeft de slang, die toen een schepsel van betoverende schoonheid was, als tussenpersoon gebruikt en Eva aangesproken met de woorden: *“God heeft zeker wel gezegd: Gij zult niet eten van enige boom in de hof?”* (Genesis 3:1). Als Eva niet in discussie was getreden met de verleider zou ze veilig zijn geweest, maar ze ging met hem discussiëren en werd daardoor het slachtoffer van zijn listen. [532] Velen lijden ook nu nog op dezelfde manier de nederlaag: ze beginnen te twijfelen aan Gods eisen en argumenteren daarover. In plaats dat ze Gods geboden gehoorzamen, nemen ze menselijke theorieën aan die slechts een dekmantel zijn voor satans listen.

“Toen zeide de vrouw tot de slang: Van de vrucht van het geboomte in de hof mogen wij eten, maar van de vrucht van de boom, die in het midden van de hof staat, heeft God gezegd: Gij zult daarvan niet eten noch die aanraken; anders zult gij sterven. De slang echter zeide tot de vrouw: Gij zult geenszins sterven, maar God weet, dat ten dage, dat gij daarvan eet, uw ogen geopend zullen worden, en gij als God zult zijn, kennende goed en kwaad” (vers 2-5). Hij beweerde dat zij als God zouden worden, meer wijsheid zouden bezitten dan tevoren en ook een beter leven zouden leiden. Eva zwichtte voor de verleiding en door haar invloed werd ook Adam tot de zonde verleid. Ze geloofden de woorden van de slang die had verklaard dat God niet meende wat Hij zei. Ze stelden geen vertrouwen in hun Schepper en vonden dat Hij hun vrijheid beknotte. Ze dachten dat ze wijzer en gelukkiger zouden worden als ze Gods wet overtraden.

Maar wat ontdekte Adam na zijn zonde aangaande de betekenis van de woorden: *“Want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven!”* Kwam hij tot de vaststelling dat hij er beter aan toe was, zoals satan hem had voorgespiegeld? Als dat waar was, zou de overtreding van Gods wet inderdaad de moeite waard zijn en zou satan de weldoener der mensheid blijken te zijn. Maar Adam merkte dat dit niet de betekenis van Gods uitspraak was. God zei dat de mens als straf voor de zonde naar de aardbodem zou terugkeren, omdat hij daaruit was voortgekomen: *“Want stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren”*. (vers 19). Satans woorden *“Uw ogen zullen geopend worden”* bleken alleen in deze zin waar te zijn: nadat Adam en Eva hadden gezondigd, werden hun ogen geopend zodat ze hun eigen dwaasheid inzagen. Ze wisten toen wat het kwaad was en smaakten de bittere vrucht van de overtreding.

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

In het midden van de hof van Eden stond de boom des levens. Zijn vrucht kon het leven eeuwig doen voortduren. [533] Als Adam God gehoorzaam was gebleven, zou hij altijd vrij toegang hebben gehad tot deze boom en zou hij eeuwig hebben geleefd. Maar toen hij had gezondigd, werd hem de toegang tot de boom des levens ontzegd en werd hij sterfelijk. Gods uitspraak *“Stof zijt gij, en tot stof zult gij wederkeren”*, impliceerde het absolute einde van het leven.

De onsterfelijkheid die God aan de mens had beloofd op voorwaarde dat hij gehoorzaamde, werd door de overtreding verspeeld. Adam kon aan zijn nageslacht niets doorgeven wat hij zelf niet had en er zou voor de gevallen mensheid geen hoop zijn geweest als God de onsterfelijkheid niet weer binnen het bereik van de mens had gebracht door het geven van Zijn Zoon. Terwijl *“de dood tot alle mensen is doorgegaan, omdat allen gezondigd hebben”*, (Romeinen 5:12) *“heeft Christus onvergankelijk leven aan het licht gebracht door het Evangelie”* (2 Timoteüs 1:10). De onsterfelijkheid kon alleen door Christus worden verkregen. Jezus zei: *“Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; doch wie aan de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien”* (Johannes 3:36). Iedereen kan dit kostbare geschenk ontvangen, als hij bereid is aan de voorwaarde te voldoen. Allen *“die, in het goetdoen volhardende, de heerlijkheid, eer en onvergankelijkheid zoeken”* zullen *“het eeuwige leven”* ontvangen. (Romeinen 2:7).

De grote bedrieger was de enige die Adam het eeuwige leven beloofde als hij ongehoorzaam was. De uitspraak van de slang in de hof van Eden - *“Gij zult geenszins sterven”* - was de eerste preek die ooit over de onsterfelijkheid van de ziel werd gehouden. Toch worden deze woorden, die slechts steunen op het gezag van satan, van de kansels van christelijke kerken verkondigd en worden ze door de meeste mensen even gretig aangenomen, zoals het eerste mensenpaar dat deed. Gods uitspraak *“De ziel die zondigt, die zal sterven”* (Ezechiël 18:20), wordt als volgt uitgelegd: *“De ziel die zondigt, zal niet sterven, maar eeuwig leven”*. Wij kunnen er ons slechts over verwonderen dat de mensen zo lichtgelovig zijn wanneer het satans woorden zijn en zo ongelovig staan tegenover Gods woorden. [534]

Als de mens na de zondeval vrije toegang had gehad tot de boom des levens, zou hij eeuwig hebben geleefd en zou ook de zonde eeuwig hebben bestaan. Maar *“de cherubs met een flikkerend zwaard”* (Genesis 3:24) bewaakten de weg tot de boom des levens en niemand van Adams nageslacht heeft deze grens mogen overschrijden om aan de levengevende vrucht te komen. Daarom is geen enkele zondaar onsterfelijk.

Maar na de zondeval gaf satan zijn engelen opdracht een bijzondere inspanning te doen om de mensen het geloof in de natuurlijke onsterfelijkheid in te prenten. Als ze de mensen zo ver hadden gekregen dat ze deze dwaling aannamen, moesten ze hen ook nog influisteren dat de ongelovigen eeuwig gepijnigd zouden worden. Daarom stelt de vorst van de duisternis, door bemiddeling van zijn medewerkers, alles in het werk om God voor een wraakzuchtige tiran te laten doorgaan. Satan beweert ook dat God allen die Hem niet welgevallig zijn in de hel werpt, waar ze Zijn gramschap voor eeuwig zullen ondergaan en dat hun Schepper, terwijl zij daar een onbeschrijflijke angst doorstaan en in de eeuwige vlammen krimpen van pijn, met voldoening op hen neerblijkt.

Op die manier schrijft de aartsvijand zijn eigen kenmerken toe aan de Schepper en Weldoener van de mensheid. Wreedheid is satanisch. God is liefde. Alles wat God geschapen had was rein, heilig en lieflijk tot het ogenblik dat de zonde haar intrede deed door de eerste grote opstandeling. Satan is de vijand die de mens tot zonde verleidt en

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

hem daarna vernietigt als hij kan. Wanneer hij zijn slachtoffer eenmaal in zijn macht heeft, scheidt hij behagen in de verwoesting die hij teweeggebracht heeft. Als het hem werd toegestaan, zou hij de hele mensheid in zijn netten vangen. Als Gods kracht niet tussenbeide kwam, zou geen zoon of dochter van Adam ontkomen.

Ook vandaag probeert satan mensen te overwinnen - zoals hij het eerste mensenpaar heeft overwonnen - door hun vertrouwen in hun Schepper aan het wankelen te brengen en ze te doen twijfelen aan de wijsheid van Zijn heerschappij en aan de rechtvaardigheid van Zijn wetten. Om hun eigen boosheid en opstandigheid te rechtvaardigen, stellen satan en zijn afgezanten God nog slechter voor dan zij zelf zijn. De aartsbedrieger probeert zijn eigen afschuwelijke wreedheid op onze hemelse Vader af te schuiven. Hij wil het laten vóórkomen alsof hem groot onrecht is aangedaan door zijn verbanning uit de hemel toen hij zich niet wilde onderwerpen aan zo'n onrechtvaardige despoot. [535] Hij spiegelt de mensen de vrijheid voor die zij zouden genieten onder zijn soepele heerschappij en vergelijkt die met het slavenjuk dat de mensheid is opgelegd door de strenge eisen van God. Op die manier slaagt hij erin de mensen van God af te trekken.

Elk gevoel van goedheid, barmhartigheid en rechtvaardigheid wordt gekwetst door de leerstelling die zegt dat de ongelovigen na hun dood gepijnigd worden in een eeuwig brandende hel van vuur en zwavel, dat ze voor de zonden van een kort leven op aarde gekweld zullen worden zolang God bestaat. Toch wordt deze leer overal verkondigd en is ze opgenomen in de geloofsbelijdenis van veel christelijke kerken. Een vooraanstaand theoloog heeft eens gezegd: “Het schouwspel van de pijniging in de hel zal het geluk van de heiligen oneindig vergroten. Wanneer zij de anderen, die dezelfde natuur hebben gehad en onder gelijke omstandigheden zijn geboren, in zo'n ellende gedompeld zien en beseffen dat zij zo bevoorrecht zijn, zullen ze inzien hoe gelukkig ze zijn”. Een andere theoloog heeft deze woorden gebruikt: “Terwijl het vonnis der verdoemenis in alle eeuwigheid wordt voltrokken aan de 'voorwerpen des toorns', zal de rook van hun pijniging voor eeuwig opstijgen tot de 'voorwerpen van ontferming', die niets te maken willen hebben met deze ellendelingen, maar juist uitroepen: 'Amen, Halleluja! Prijst de Heer!'“.

Waar kan men deze leer in Gods Woord vinden? Zullen de verlostten in de hemel geen medelijden, erbarmen en menselijkheid meer kunnen opbrengen? Zullen deze gevoelens plaats maken voor de onverschilligheid van de stoïcijnen of voor de wreedheid van de barbaar? Neen, en nogmaals neen! Deze leer is niet Bijbels. De aanhangers van de hierboven aangehaalde standpunten zijn misschien wel geleerde en zelfs oprechte mensen, maar ze zijn misleid door de drogredenen van satan. Hij laat ze de expliciete uitdrukkingen van de Bijbel verkeerd uitleggen, zodat de Bijbeltaal wordt gekleurd door een bitterheid en boosaardigheid, die van hem, maar zeker niet van onze Schepper komen. *“Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Heere, HEERE, Ik heb geen behagen in de dood van de goddeloze, maar veeleer daarin, dat de goddeloze zich bekeert van zijn weg en leeft. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen. Want waarom zoudt gij sterven?”* (Ezechiël 33:11). [536]

Welk belang zou God erbij kunnen hebben als wij geloven dat Hij behagen scheidt in het aanschouwen van de eeuwige pijniging, dat Hij zich vermaakt over het kermen, schreeuwen en vloeken van de lijdende schepselen die Hij in de vlammen van de hel houdt? Kunnen deze afgrijselijke klanken muziek zijn in de oren van de oneindige Liefde? Sommige mensen beweren dat God door de eeuwige pijniging wil laten zien

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

hoezeer Hij de zonde verafschuwt als een kwaad dat de vrede en harmonie in het heelal verstoort. Wat een verschrikkelijke Godslastering! Alsof Gods afkeer van de zonde de reden is waarom Hij haar laat voortbestaan. Volgens de theorieën van deze godgeleerden maakt de pijniging zonder hoop op barmhartigheid de ongelukkige slachtoffers immers waanzinnig en wanneer zij hun woede uiten in vloeken en godslasterlijke taal verzwaren ze voortdurend de last van hun schuld. Gods heerlijkheid zou echt niet groter worden als Hij deze steeds toenemende zonden in de eeuwigheid zou laten voortbestaan.

Men kan zich gewoon geen idee vormen van het kwaad dat door de dwaalleer van de eeuwige pijniging is gesticht. De godsdienst van de Bijbel, die getuigt van liefde, goedheid en barmhartigheid, wordt door bijgeloof verduisterd en gehuld in verschrikkingen. Als we nagaan welke valse voorstelling van Gods karakter satan aan de mensen geeft, is het niet verwonderlijk dat onze barmhartige Schepper wordt gevreesd en zelfs gehaat. De verschrikkelijke opvattingen over God die zich over de hele wereld hebben verspreid door hetgeen van de kansel is verkondigd, hebben duizenden, ja miljoenen mensen tot twijfelaars en ongelovigen gemaakt.

De theorie van de eeuwige pijniging is één van de valse leerstellingen die deel uitmaken van *“de wijn van de hartstocht van Babylons hoererij”* waarvan het *“al de volkeren heeft doen drinken”* (Openbaring 14:8; 17:2). Het is gewoon onbegrijpelijk dat Christus' boodschappers deze dwaalleer hebben aangenomen en van de kansel hebben verkondigd. Ze hebben deze leer, net zoals de valse sabbat, van Rome overgenomen. Deze leer is wel door vooraanstaande en oprechte mensen verkondigd, maar zij hadden over dit onderwerp niet het licht dat wij hebben ontvangen. Zij zijn slechts verantwoordelijk voor het licht dat ze in hun dagen hadden, maar wij moeten rekenschap afleggen voor het licht dat in onze tijd schijnt. [537] Als wij het getuigenis van Gods Woord loslaten en dwaalleringen aannemen omdat onze voorouders ze hebben onderwezen, vallen wij onder de veroordeling die over Babylon is uitgesproken: wij drinken *“van de wijn van de hartstocht zijner hoererij”*.

Veel mensen die de leer van de eeuwige pijniging weerzinwekkend vinden, worden tot de tegenovergestelde dwaling gedreven. Ze stellen vast dat de Bijbel zegt dat God een God van liefde en barmhartigheid is, en kunnen niet aannemen dat Hij Zijn schepselen aan de vlammen van een eeuwig brandende hel zal prijsgeven. Daar zij denken dat de ziel onsterfelijk is, komen ze onvermijdelijk tot de conclusie dat alle mensen uiteindelijk zalig zullen worden. Velen beschouwen de bedreigingen van de Bijbel slechts als een middel om de mensen door vrees tot gehoorzaamheid te brengen. Ze zullen volgens hen echter nooit letterlijk worden uitgevoerd. De zondaar kan zich dan overgeven aan zijn zelfzuchtig genot, hoeft helemaal geen oog te hebben voor Gods eisen en kan er toch op hopen dat God hem uiteindelijk zal aannemen. Zo'n leer die ervan uitgaat dat God wel barmhartig, maar niet tegelijkertijd rechtvaardig is, valt in de smaak bij de vleeselijke mens en stijft de goddelozen in hun ongerechtigheid.

We hoeven maar een paar van hun eigen uitspraken aan te halen om aan te tonen op welke manier de mensen die geloven dat iedereen zalig zal worden de Schrift geweld aandoen om hun verderfelijke leerstellingen staande te houden. Bij de begraving van een ongelovige jonge man die op slag werd gedood bij een ongeluk, koos een 'universalistische' predikant de volgende Bijbeltekst over David: *“Hij had zich getroost over de dood van Amnon”* (2 Samuël 13:39).

De spreker zei toen: “Men stelt mij dikwijls de vraag wat er zal gebeuren met mensen die deze wereld in hun zondige toestand verlaten, die sterven terwijl ze dronken

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

zijn, sterven terwijl hun kleren nog besmeurd zijn met de scharlaken vlekken van hun misdaad, of zoals deze jonge man sterven zonder ooit hun geloof te hebben beleden of een persoonlijke ervaring met God te hebben gehad. Wij hoeven maar de Schrift open te slaan om een oplossing voor dit vreselijke probleem te vinden. Amnon was een erg grote zondaar. Hij had geen berouw over zijn daden, hij werd dronken gevoerd en in beschonken toestand gedood. David was een profeet Gods. Hij moest dus wel weten of het Amnon in het hiernamaals goed of slecht zou gaan. Wat waren de gevoelens van zijn hart? [538] *“Toen kwijnde koning David van verlangen naar Absalom; want hij had zich getroost over de dood van Amnon”* (vers 39).

“Welke conclusie kunnen we uit deze woorden trekken? Natuurlijk dat David niet geloofde in de eeuwige pijniging. Deze tekst levert een prachtig bewijs voor de aangename, meer verheven en barmhartigere veronderstelling dat er uiteindelijk overal reinheid en vrede zal zijn. David vond troost toen hij zag dat zijn zoon dood was. Waarom? Omdat hij met zijn profetische blik in de heerlijke toekomst kon kijken en zijn zoon zag: buiten het bereik van alle verleidingen, vrij van alle banden van de slavernij, gereinigd van de besmetting van de zonde en na volledig geheiligd en verlicht te zijn, toegelaten tot de vergadering van opgevaren en jubelende geesten. Zijn enige troost bestond in het feit dat zijn geliefde zoon verlost was uit de huidige toestand van zonde en lijden en was gegaan naar de plaats waar de Heilige Geest zijn duistere ziel zou beademden, waar zijn verstand zich zou openen voor de wijsheid van de hemel en voor de heerlijke verrukkingen van de onsterfelijke liefde. Zo zou hij door de heiliging van zijn natuur toebereid worden om te leven in de vrede en in de heerlijkheid van het hemelse erfdeel.

“Wij mogen dan ook concluderen dat de hemelse zaligheid niet afhangt van wat we in dit leven doen. Ons eeuwig heil hangt niet af van een verandering in ons denken, of van ons geloof en onze belijdenis”.

Met deze woorden herhaalt deze zogenaamde dienaar van Christus de leugen die de slang in Eden had verkondigd: *“Gij zult geenszins sterven”*. *“Ten dage, dat gij daarvan eet, zullen uw ogen geopend worden, en gij zult als God zijn”*. Hij beweert dat de diepst gezonken zondaren - de moordenaar, de dief, de echtbreker - na hun dood voorbereid zullen worden om de eeuwige zaligheid te beërven.

Waarop steunt deze vervalser van de Schrift zijn conclusies? Op één enkele uitspraak waarin David zijn onderwerping aan de beschikkingen van de Voorzienigheid uitdrukt. [539] Zijn ziel *“kwijnde van verlangen naar Absalom; want hij had zich getroost over de dood van Amnon”*. Zijn verdriet was na verloop van tijd niet meer zo groot en zijn gedachten gingen niet meer uit naar de dode, maar naar de levende zoon, die vrijwillig in ballingschap was gegaan uit vrees voor de rechtvaardige straf voor zijn misdaad. Met deze tekst probeert hij dan te bewijzen dat de bloedschennis en dronkaard Amnon na zijn dood onmiddellijk naar het oord der verlostten werd overgebracht om er geheiligd en voorbereid te worden om te leven in gezelschap van engelen die nog nooit hebben gezondigd! Een erg aantrekkelijk fabeltje, dat bijzonder geschikt is om het vleselijke hart te bevredigen! Deze leer komt van satan en is zeer doeltreffend. Het moet ons dan ook niet verwonderen dat de goddeloosheid hoogtij viert wanneer men zulke leerstellingen verkondigt.

De methode van deze dwaalleraar is slechts een voorbeeld van de werkwijze van vele anderen. Ze rukken een paar woorden van de Bijbel uit hun verband, terwijl uit de samenhang meestal blijkt dat de betekenis precies het tegenovergestelde moet zijn.

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

Zulke losse Schriftgedeelten worden verdraaid en gebruikt om leerstellingen die helemaal on-Bijbels zijn te bewijzen. De uitspraak die is aangehaald om te bewijzen dat de dronken Amnon in de hemel is, is gewoon een conclusie die in strijd is met de duidelijke verklaring van de Bijbel dat geen enkele dronkaard het Koninkrijk Gods zal beërven. (1 Korintiërs 6:10). Zo maken twijfelaars, ongelovigen en spotters de Waarheid tot een leugen. Velen zijn al misleid door hun drogredenen en in slaap gesust.

Als het waar was dat de zielen van alle mensen onmiddellijk na de dood na de hemel gingen, zouden wij de dood boven het leven moeten verkiezen. Velen hebben onder invloed van deze opvatting een eind aan hun leven gemaakt. Wanneer men moeilijkheden, zorgen en teleurstellingen niet meer aan kan, schijnt het doorknippen van de dunne levensdraad om op te stijgen naar het geluk van een onvergankelijke wereld iets heel eenvoudigs.

God heeft genoeg bewijzen in Zijn Woord gegeven dat Hij de overtreders van Zijn wet zal straffen. [540] Zij die zichzelf vleien met de gedachte dat Hij te barmhartig is om het vonnis over de zondaar ten uitvoer te brengen, hoeven maar een blik te werpen op het kruis van Golgotha. De dood van de zondeloze Zoon van God toont aan dat *“het loon dat de zonde geeft de dood is”* en dat er op elke overtreding van Gods wet een rechtvaardige straf volgt. Christus Die zonder zonde was, is voor de mens tot zonde gemaakt. Hij droeg de straf voor de overtreding en ook het verdriet dat het aangezicht van Zijn Vader verborgen bleef tot Zijn hart was gebroken en Zijn leven was verbrijzeld. Dit grote Offer werd gebracht opdat zondaren verlost zouden kunnen worden. Er was geen andere manier om de mens te bevrijden van de straf der zonde. Iedereen die weigert te delen in de verzoening waarvoor zo'n hoge prijs is betaald, zal zijn eigen schuld en de straf voor de overtreding zelf moeten dragen.

Laten wij nu even nagaan wat de Bijbel leert over de goddelozen en onboetvaardigen, waarvan de “universalisten” zeggen dat ze in de hemel zijn als heilige gelukkige engelen.

“Ik zal de dorstige geven uit de bron van het water des levens, om niet” (Openbaring 21:6). Deze belofte wordt alleen gegeven aan de dorstigen. Alleen zij die behoefte hebben aan het water des levens en ernaar zoeken zonder belangstelling te hebben voor anderen dingen zullen dat water ontvangen. *“Wie overwint, zal deze dingen beërven, en Ik zal hem een God zijn en hij zal Mij een zoon zijn”* (vers 7). Ook in dit geval zijn er voorwaarden gesteld. Om alle dingen te beërven, moeten wij de zonde bestrijden en haar overwinnen.

God verklaart bij monde van de profeet Jesaja: *“Zegt van de rechtvaardige, dat het hem zal welgaan (...) Wee de goddeloze, het zal hem slecht gaan, want het werk zijner handen zal hem worden vergolden”* (Jesaja 3:10,11). De Prediker zegt: *“Omdat het vonnis over de boze daad niet aanstonds voltrokken wordt, daarom is het hart der mensenkinderen in hen begerig om kwaad te doen, daar een zondaar honderdmaal kwaad doet en toch lang leeft. Nochtans weet ik, dat het de Godvrezenden wel zal gaan, omdat zij voor Hem vrezen; de goddeloze daarentegen zal het niet welgaan”* (Prediker 8:11-13). Paulus zegt dat de zondaar *“de toorn ophoopt tegen de dag des toorns en der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods, Die een ieder vergelden zal naar zijn werken”*. *“Verdrukking en benauwdheid (zal komen) over ieder levend mens, die het kwade bewerkt”* (Romeinen 2:5,6.9). [541]

“Want hiervan moet gij doordrongen zijn, dat in geen geval een hoereerder, onreine of geldgierige, dat is een afgodendienaar, erfdeel heeft in het Koninkrijk van

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

Christus en God” (Efeziërs 5:5). “*Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging, zonder welke niemand de Heere zal zien*” (Hebreeënen 12:14). “*Zalig zij, die de geboden doen, opdat zij recht mogen hebben op het geboomte des levens en door de poorten ingaan in de stad. Buiten zijn de honden en de tovenaars, de hoereerders, de moordenaars, de afgodendienaars en ieder, die de leugen liefheeft en doet*” (Openbaring 22:14,15).

God heeft aan de mens een beschrijving van Zijn karakter en een verklaring over Zijn handelen met de zonde gegeven. “*HEERE, HEERE, God barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw, die goedertierenheid bestendigt aan duizenden, die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft; maar (de schuldige) houdt Hij zeker niet onschuldig*” (Exodus 34:6,7). “*De HEERE bewaart allen die Hem liefhebben, maar Hij verdelgt alle goddelozen*”; “*Maar de overtreders worden tezamen verdelgd, het nakroost van de goddelozen wordt uitgeroeid*” (Psalm 145:20; 37:38). De kracht en het gezag van Gods heerschappij zullen worden aangewend om de opstand te onderdrukken. Toch zullen alle daden van de straffende gerechtigheid volkomen in overeenstemming zijn met het karakter van God als een barmhartig, lankmoedig en liefdevol Wezen.

God doet niemands wil of oordeel geweld aan. Hij schiept geen behagen in slaafse gehoorzaamheid. Hij wil dat Zijn schepselen Hem liefhebben omdat Hij hun liefde waardig is. Hij wenst dat ze Hem gehoorzamen omdat ze Zijn wijsheid, rechtvaardigheid en barmhartigheid inzien. Iedereen die een juist inzicht heeft in deze eigenschappen zal God liefhebben omdat ze door de bewondering van Zijn kenmerken tot Hem worden getrokken.

De beginselen van goedheid, barmhartigheid en liefde, die de Heiland ons heeft geleerd en in Zijn leven heeft getoond, zijn een weerspiegeling van de wil en het karakter van God. Christus zei dat Hij niets anders leerde dan wat Hij van Zijn Vader had ontvangen. De beginselen van Gods heerschappij zijn volkomen in harmonie met het gebod dat Christus heeft gegeven: “*Hebt uw vijanden lief*”. [542] God geeft de goddelozen een rechtvaardige straf in het belang van het heelal en zelfs in het belang van degenen die door Zijn oordelen worden getroffen. Hij zou ze gelukkig willen maken als Hij daardoor geen afbreuk zou doen aan de wetten van Zijn bestuur en de rechtvaardigheid van Zijn karakter. Hij omringt hen met de bewijzen van Zijn liefde, Hij leert hen Zijn wet kennen en biedt hen Zijn genade aan, maar zij verwerpen Zijn liefde, overtreden Zijn wet en versmaden Zijn genade. Ze ontvangen telkens weer Zijn gave en toch beledigen ze Degene die ze schenkt. Ze haten God omdat ze weten dat Hij hun zonden verafschuwt. De Heere duldt hun verdorvenheid, maar binnenkort zal het beslissende uur aanbreken wanneer de beslissing over hun lot zal vallen. Zal Hij deze opstandelingen dan met ketenen aan Zich vastbinden? Zal Hij hen dwingen te doen wat Hij wil?

Zij die satan als hun leider hebben gekozen, zijn niet voorbereid om in Gods tegenwoordigheid te verschijnen. Hoogmoed, bedrog, losbandigheid en wreedheid zijn onlosmakelijk verbonden met hun karakter. Kunnen zij in de hemel komen om voor eeuwig te leven met hen die zij op aarde hebben veracht en gehaat? De Waarheid zal een leugenaar nooit aanstaan, nederigheid is onverenigbaar met zelfingenomenheid en hoogmoed; reinheid is onaanvaardbaar voor de verdorven mens; onbaatzuchtige liefde trekt de zelfzuchtige niet aan. Welke vreugde zou de hemel kunnen bieden aan mensen die geheel opgaan in hun aardse, egoïstische belangen?

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

Zouden zij die op aarde altijd in opstand zijn gekomen tegen God plotseling naar de hemel kunnen worden overgeplaatst om de heiligheid en volmaaktheid die er heersen te aanschouwen? Iedereen is er vervuld van liefde, elk gelaat straalt van vreugde, er stijgt verrukkelijke muziek op in welluidende tonen ter ere van God en het Lam, en eindeloze stromen van licht die komen van het aangezicht van Hem Die op de troon zit, schijnen op de verlost. Zouden zij met een hart vol haat tegenover God, de Waarheid en de heiligheid onder de hemelse scharen kunnen leven om samen hun stem in lofzangen te verheffen? Zouden zij de heerlijkheid van God en van het Lam wel kunnen verdragen? Neen, beslist niet! [543] Ze hebben een proeftijd van vele jaren gehad om een karakter te vormen dat in harmonie is met de hemel, maar ze hebben hun geest nooit geoefend om de reinheid lief te hebben, zij hebben nooit de taal van de hemel geleerd, en nu is het te laat. Hun leven van opstand tegen God heeft hen ongeschikt gemaakt voor de hemel. De reinheid, heiligheid en vrede die daar heersen zouden een kwelling voor hen zijn; de heerlijkheid van God zou een verterend vuur zijn. Zij zouden willen wegvluchten van die heilige plaats. Zij zouden de vernietiging als een welkome oplossing zien omdat zij dan verborgen zijn voor het aangezicht van Hem Die stierf om hen te verlossen. Het lot van de goddelozen is een gevolg van hun eigen keuze. God is rechtvaardig en barmhartig, maar zij hebben zelf voor hun uitsluiting uit de hemel gekozen.

De wateren van de zondvloed en het vuur op *“de grote dag des Heeren”* verkondigen Gods oordeel dat de goddelozen onverbeterlijk zijn. Ze zijn niet geneigd zich aan Gods gezag te onderwerpen. Zij hebben zich overgegeven aan de opstand, en aan het eind van hun leven is het te laat om hun denken in tegenovergestelde richting om te buigen, te laat om van overtreding naar gehoorzaamheid en van haat naar liefde over te stappen.

God heeft het leven van Kaïn de moordenaar gespaard om de wereld te tonen wat er zou gebeuren als de zondaar een leven van ongebreidelde boosheid zou mogen leiden. Door de invloed van Kaïns opvattingen en voorbeeld zijn zeer veel van zijn nakomelingen tot de zonde verleid totdat *“de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was.”* *“De aarde nu was verdorven voor Gods aangezicht, en de aarde was vol geweldenaar”* (Genesis 6:5,11).

God heeft in Zijn barmhartigheid tegenover de wereld de goddeloze aardbewoners ten tijde van Noach verdelgd. In Zijn barmhartigheid heeft Hij ook de verdorven inwoners van Sodom vernietigd. Door satans misleidingen worden de werkers van ongerechtigheid met sympathie en bewondering beschouwd. Op die manier brengen ze voortdurend anderen tot opstand. Zó was het in de dagen van Kaïn en Noach, en in de tijd van Abraham en Lot; zó is het ook in onze tijd. God zal in Zijn barmhartigheid tegenover het heelal uiteindelijk de mensen die Zijn genade verwerpen, moeten vernietigen. [544]

“Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood, maar de genade, die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heere” (Romeinen 6:23). Het eeuwige leven is het erfdeel van de rechtvaardigen en de eeuwige dood is het deel van de goddelozen. Mozes sprak tot de Israëlieten: *“Zie, ik houd u heden het leven en het goede voor, maar ook de dood en het kwade”* (Deuteronomium 30:15). De dood waar het in deze teksten om gaat, is niet de dood die over Adam is uitgesproken, want de hele mensheid ondergaat de straf die op zijn overtreding stond. Het is *“de tweede dood”*, die tegenover het eeuwige leven wordt gesteld.

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

Door de zonde van Adam is de dood op alle mensen overgegaan. Allen dalen af in het graf. Dankzij het Verlossingsplan zullen allen echter ook uit het graf verrijzen. *“Er zal een opstanding van rechtvaardigen en onrechtvaardigen zijn”* (Handelingen 24:15; 1 Korintiërs 15:22). Maar er wordt een onderscheid gemaakt tussen de twee groepen die zullen opstaan. *“Allen, die in de graven zijn, zullen naar Zijn stem horen, en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben, tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel”* (Johannes 5:28,29). Zij die *“waardig geacht”* zijn tot de opstanding ten leven worden *“zalig en heilig”* genoemd. *“Over hen heeft de tweede dood geen macht”* (Openbaring 20:6). Maar zij die geen vergiffenis hebben gekregen op grond van hun berouw en hun geloof moeten de straf van de overtreding - *“het loon der zonde”* - dragen. Ze krijgen een straf die in duur en intensiteit verschilt *“naardat hun werken zijn”*, maar die hoe dan ook uitloopt op de tweede dood. Daar God in Zijn barmhartigheid en rechtvaardigheid de zondaren onmogelijk in hun zonden kan redden, maakt Hij een einde aan hun leven, dat ze door hun overtredingen hebben verspeeld en waarvoor zij onwaardig bleken te zijn. Eén van de Bijbelschrijvers heeft gezegd: *“Immers nog een wijle, en de goddeloze is niet meer; als gij let op zijn plaats, dan is hij niet meer.”* Een andere zegt: *“Zij zullen worden, als hadden zij nooit bestaan”* (Psalm 37:10; Obadja 16). [545] Ze worden met schande overladen en verzinken in een eeuwige vergetelheid zonder hoop.

Zo komt er een eind aan de zonde en aan al het verdriet en de verwoesting die daar het gevolg van zijn. De Psalmist zegt: *“Gij hebt (...) de goddelozen te gronde gericht, hun naam hebt Gij uitgewist voor altoos en immer; de vijanden zijn weg - eeuwige puinhopen - (...)”* (Psalm 9:6). In de Openbaring blikt Johannes in de toekomst en hoort een lofzang *“van alle schepsel in de hemel en op de aarde en onder de aarde en op de zee en alles wat daarin is”* (Openbaring 5:13) - een lofzang zonder enige wanklank, ter ere van God. Er zullen dan geen verloren zielen zijn die God lasteren, terwijl ze krimpen onder een eeuwigdurende pijniging. Het gezang van de verlostten zal niet worden verstoord door de kreten van de verdoemden in de hel.

De leerstelling dat de mens bewust is na de dood is gebaseerd op de fundamentele dwaling van de natuurlijke onsterfelijkheid. Deze leer is net zoals die van de eeuwige pijniging in strijd met de Bijbel, met de rede en met onze gevoelens van menselijkheid. Volgens de populaire opvatting zijn de verlostten in de hemel op de hoogte van alles wat er hier op aarde gebeurt, en meer in het bijzonder, van het leven van hun vrienden die ze hebben achtergelaten. Maar hoe kan het voor de doden een bron van geluk zijn als ze de moeilijkheden van de levenden kennen, als ze zien welke zonden worden bedreven door hun geliefden en als ze weten welk verdriet, welke teleurstellingen en angsten ze moeten doorstaan? Hoeveel hemelse vreugde zouden zij die rond hun vrienden op aarde zweven kunnen beleven? Hoe weerzinwekkend is het geloof dat de ziel van de onboetvaardigen onmiddellijk na het uitblazen van de laatste adem naar de vlammen van de hel gaat! Welke angsten moeten zij die hun vrienden onvoorbereid in het graf zien dalen - een eeuwigheid van leed en zonde tegemoet - niet hebben doorstaan! Velen zijn krankzinnig geworden door deze folterende gedachte.

Wat zegt de Bijbel over al deze onderwerpen? David zegt dat de mens in de dood geen bewustzijn heeft, *“Gaat zijn adem uit, dan keert hij weder tot zijn aarde, te dien dage vergaan zijn plannen”* (Psalm 146:4). [546] Salomo zegt hetzelfde: *“De levenden weten tenminste, dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets”*. *“Zowel hun liefde als hun haat en hun naijver zijn reeds lang vergaan; en zij hebben nimmer deel aan iets,*

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

dat onder de zon geschiedt”. *“Al wat uw hand vindt om naar uw vermogen te doen, doe dat, want er is geen werk of overleg of kennis of wijsheid in het dodenrijk, waarheen gij gaat”* (Prediker 9:5,6,10).

Toen Hizkia's gebed werd verhoord en zijn leven met vijftien jaar werd verlengd, bracht de dankbare koning hulde aan God voor Zijn grote barmhartigheid. In zijn lofzang geeft hij de reden van zijn blijdschap: *“Want het dodenrijk looft U niet, de dood prijst U niet; wie in de groeve zijn neergedaald, hopen niet op Uw trouw. De levende, de levende, hij looft U, zoals ik heden doe”* (Jesaja 38:18,19). De populaire theologen beweren dat de doden in de hemel zijn. Ze zouden de eeuwige zaligheid zijn ingegaan en God met een onsterfelijke tong loven. Hizkia had echter geen heerlijk vooruitzicht na de dood. Zijn woorden zijn in overeenstemming met de uitspraak van de Psalmddichter: *“Want in de dood is Uwer geen gedachtenis; wie zou U loven in het dodenrijk?”* *“Niet de doden zullen de HEERE loven, niemand van wie in de stilte zijn neergedaald”* (Psalm 6:6; 115:17).

Petrus heeft op Pinksteren verklaard dat de aartsvader David *“èn gestorven èn begraven is, en zijn graf is bij ons tot op deze dag”*. *“Want David is niet opgevaren naar de hemelen”* (Handelingen 2:29,34). Het feit dat David tot de opstanding in het graf blijft, bewijst dat de rechtvaardigen na de dood niet naar de hemel gaan. David zal alleen door zijn opstanding, die mogelijk is omdat Christus ook uit de doden is opgestaan, eens aan de rechterhand van God kunnen zitten.

Paulus zegt in dit verband: *“Immers, indien er geen doden opgewekt worden, dan is Christus ook niet opgewekt; en indien Christus niet is opgewekt, dan is uw geloof zonder vrucht, dan zijt gij nog in uw zonden. Dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren”* (1 Korintiërs 15:16,18). Als de rechtvaardigen vierduizend jaar lang na hun dood rechtstreeks naar de hemel waren gegaan, zou Paulus toch onmogelijk hebben kunnen zeggen dat indien er geen opstanding is *“zij, die in Christus ontslapen zijn, ook verloren zijn”*? [547] Er zou dan geen opstanding nodig zijn.

De martelaar Tyndale heeft het volgende over de toestand van de doden geschreven: *“Ik belijd openlijk dat ik er niet van overtuigd ben dat ze al in de volle heerlijkheid van Christus, van de uitverkoren engelen of van God zijn. Ik beschouw dit punt ook niet als een artikel van mijn geloof, want als dit wel zo was, zou de prediking van de opstanding des vlezes ijdel zijn”* (William Tyndale, Preface to New Testament (ed 1534). Herdrukt in British Reformers - Tindal, Frith, Barnes, p. 349).

Het is een feit dat de Bijbelse leer van de opstanding zover op de achtergrond is geraakt door de hoop op de eeuwige zaligheid onmiddellijk na de dood. Dr. Adam Clarke heeft de volgende opmerking gemaakt over deze ontwikkeling: *“De eerste christenen hechtten een groter belang aan de leer van de opstanding dan wij nu! Hoe komt dat? De apostelen hebben er voortdurend op gewezen en hebben Gods volgelingen daardoor opgewekt tot ijver, gehoorzaamheid en vreugde. Hun opvolgers in onze tijd spreken er maar zelden over! De apostelen leerden dat en de eerste christenen geloofden het. Het geloof van onze toehoorders hangt af van onze prediking. Er is in het Evangelie geen enkele leerstelling waar meer nadruk op wordt gelegd. Er is ook geen leerstelling die bij de huidige Evangelieverkondiging meer wordt verwaarloosd!”* (Commentary, opmerkingen over 1 Korintiërs 15, par. 3).

Dit heeft zo voortgeduurd tot de heerlijke Waarheid van de opstanding bijna geheel verduisterd was en door de christelijke wereld vergeten was. Daarom zegt een bekende, christelijke schrijver in zijn commentaar op de woorden van Paulus in 1

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

Thessalonicenzen 4:13-18: “Door de troost die de leer van de zalige onsterfelijkheid schenkt, neemt ze bij ons de plaats in van alle onzekere opvattingen over Christus' wederkomst. Bij ons sterven komt Christus voor ons terug. Daar moeten wij op wachten en daar moeten wij voor waken. De doden zijn reeds tot de heerlijkheid ingegaan. Zij hoeven niet te wachten op *'het geklank ener bazuin'* voor het oordeel en de gelukzaligheid.” [548]

Toen Christus op het punt stond Zijn discipelen te verlaten, zei Hij hun niet dat ze Hem spoedig weer zouden ontmoeten. *“Ik ga heen om u plaats te bereiden”*, had Hij gezegd. *“En wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen”* (Johannes 14:2,3). Paulus deelt ons ook mee: *“De Heere Zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Heere tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Heere wezen”*. En hij voegt eraan toe: *“Vermaant elkander dus met deze woorden”* (1 Thessalonicenzen 4:16-18). Wat een verschil tussen deze woorden van troost en de eerder aangehaalde woorden van een 'universalistische' predikant! De laatstgenoemde had de nabestaanden getroost met de verzekering dat hoe zondig de overledene ook was geweest, hij na het uitblazen van zijn laatste adem toch werd opgenomen in het gezelschap van de engelen. Paulus wijst zijn broeders op de toekomstige terugkeer van Christus wanneer de ketenen van het graf zullen worden verbroken en *“de doden in Christus”* tot eeuwig leven zullen worden opgewekt.

Voordat iemand in de woningen van de verlostten mag gaan, moet zijn geval zijn onderzocht en moeten zijn karakter en zijn daden door God zijn beoordeeld. Allen zullen worden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken staat en ze zullen op grond van hun werken worden beloond. Dit oordeel vindt niet plaats op het ogenblik van hun overlijden. Let maar eens goed op de woorden van Paulus: *“Hij heeft een dag bepaald, waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een Man, Die Hij aangewezen heeft, waarvan Hij voor allen het bewijs geleverd heeft door Hem uit de doden op te wekken”* (Handelingen 17:31). Hier zegt de apostel duidelijk dat er een dag, die in zijn tijd nog in de toekomst lag, bepaald is waarop de wereld zal worden geoordeeld.

Judas heeft het ook over die tijd: *“Hij heeft de engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder donkerheid bewaard gehouden”*. En dan citeert hij de woorden van Henoch: *“Zie, de Heere is gekomen met Zijn heilige tienduizenden, om over allen de vierschaar te spannen en alle goddelozen te straffen”* (Judas 6,14,15). [549] Johannes zegt: *“En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend... en de doden werden geoordeeld op grond hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken”* (Openbaring 20:12).

Maar wat voor zin heeft het toekomstige oordeel als de doden al het hemelse geluk genieten of zitten te krimpen in de vlammen van de hel? De leer van Gods Woord over deze punten is niet duister of tegenstrijdig. Iedereen kan ze begrijpen. Maar welk oprecht mens kan de wijsheid en rechtvaardigheid van de algemeen gangbare theorie begrijpen? Zullen de rechtvaardigen na het onderzoek van hun geval op de oordeelszitting horen: *“Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf... ga in tot het feest van uw heer”*, terwijl ze misschien al eeuwen in Zijn tegenwoordigheid zijn? Worden de

Hoofdstuk 33 – Het Eerste Grote Bedrog

goddelozen uit de plaats der pijniging opgeroepen om het oordeel van de Rechter der ganse aarde te horen: *“Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwig vuur”* (Matteüs 25:21,41). Wat een bespottling van God! Wat een schandelijke aanklacht van Gods wijsheid en rechtvaardigheid!

De leer van de onsterfelijkheid der ziel is één van de dwaalleringen die Rome aan het heidendom heeft ontleend en in het christendom heeft opgenomen. Maarten Luther heeft deze leer geklasseerd onder de “monsterachtige fabels die deel uitmaken van de roomse mestroep van pauselijke beslissingen” (E. Petavel, *The Problem of Immorality*, p. 255). Luther zegt in zijn commentaar op Salomo's woorden in Prediker dat de doden niets weten: “Nog een bewijs dat de doden geen bewustzijn hebben. Hij zegt dat er in het dodenrijk geen verplichtingen, geen wetenschap, geen kennis, geen wijsheid is. Salomo is van oordeel dat de doden slapen en absoluut niets voelen. Want de doden liggen daar, tellen de dagen en jaren niet; wanneer ze uit de doden worden opgewekt, zal het zijn alsof ze nog geen minuut hadden geslapen” (Martin Luther. *Exposition of Solomon's Book Called Ecclesiastes*, p. 152). [550]

Nergens in de Bijbel kan men ook maar één tekst vinden die zegt dat de rechtvaardigen direct na de dood hun beloning ontvangen of de goddelozen hun straf krijgen. De patriarchen en profeten hebben die verzekering niet gegeven. Christus en Zijn apostelen hebben daar niet op gezinspeeld. De Bijbel leert duidelijk dat de doden niet onmiddellijk naar de hemel gaan. De Bijbel zegt dat ze slapen tot de opstandingsmorgen (1 Thessalonicenzen 4:14; Job 14:10-12). Op de dag dat *“het zilveren koord losgemaakt en de gouden lamp verbroken wordt”* (Prediker 12:6), vergaan de gedachten van de mens. Zij die in het graf neerdalen, gaan in de stilte. Ze weten niets meer over hetgeen onder de zon geschiedt. (Job 14:21). De vermoeide rechtvaardigen kennen een zalige rust. De tijd - of die nu kort of lang duurt - is maar een ogenblik voor hen. Ze slapen en zullen uit de doden worden opgewekt door de bazuin Gods om de zalige onsterfelijkheid in te gaan: *“De bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden. ...En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aangedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzwolgen in de overwinning”* (1 Korintiërs 15:52-54). Op het ogenblik dat ze uit hun diepe slaap worden gewekt, beginnen ze te denken vanaf het ogenblik waar ze opgehouden zijn. Hun laatste gevoel was de doodsangst. Hun laatste gedachte was dat ze onder de heerschappij van de dood kwamen. Wanneer ze uit het graf verrijzen, zal hun eerste blijde gedachte weerklinken in de triomfkreet: *“Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel?”* (vers 55).